

Hovedbangaarden

Jag vill vara på Hovedbangaarden i Köpenhamn. Det ska vara en dag i oktober med kvardröjande sommarvärme. Men det ska vara disigt så att jag kan titta på solskivan utan att bländas. Jag kommer att se människorna som ilar omkring där på stationen som silhuetter i motljuset. Jag kommer att höra hur tågen ropas ut. Jag kommer att känna att jag inte längre är kvar i Sverige utan står på tröskeln till den europeiska kontinenten.

Visst, jag skulle kunna lämna Hovedbangaarden. Jag skulle till exempel kunna ta en promenad till Kongens Nytorv. Eller till Det lille apotek där H. C. Andersen sägs ha tillbringat kvällarna. Jag skulle kunna sitta där i cigarrettröken med min lätta astma och försöka känna mig som en sentida författarkollega.

Jag skulle kunna ta nattåget till Paris. Där skulle jag kunna promenera på Pere Lachaisekyrkogården. Jag skulle kunna lägga en ros på Edith Piafs grav. På hemvägen skulle jag kunna stanna i till München och dricka ein helles på Bürgerbraukeller, om den finns kvar. Men inget av detta är nödvändigt.

Det räcker med Hovedbangaarden. Det räcker för min längtan. Hovedbangaarden är ju i alla fall närmare München och Paris än vad Borås är. Och väldigt nära Kongens Nytorv och Det lille apotek.

Det ligger något bitterljuvt i att inte ta steget fullt ut. Att bara låtsas som vore jag en van resenär som ofta besöker tyska ölhallar och franska kyrkogårdar.

I soldiset är Hovedbangaarden nog för mina drömmar.

TORKEL IVARSSON